

være tilladt for mig at holde mig til min egen Erfaring og have min egen Forstaaelse af, hvad der foregaar her i Tinget. Jeg be-
 trakter som afgørende, at dette er et ganske usædvanligt Tillidsvotum til Ministeren, ikke blot i Ord, men ogsaa i Sag, fordi det er at udnævne Ministeren til dette Tings Til-
 lidsmand med Hensyn til Gennemførelsen af en saa vigtig Sag som en Reform af Rets-
 splejen i Danmark, altsaa med Hensyn til Gennemførelse af Grundlovens §§ 71 og 74. Uden Hensyn til, hvilke Ord der blive brugte i denne Sag, er det et utvetydigt Tillidsvotum til Justitsministeren og derigennem til hele Regeringen. Det, som Justitsministeren sagde til slut, bekræfter kun det, som jeg tillod mig at fremhæve som Grund til for dette Ting at overveje denne Ting nøjere, naar den kommer til at foreligge. Den højt-
 ærede Justitsminister sagde, at naar et æret Medlem, som havde haft Ordet her i Tinget, havde bildt sig ind, at der nu skulde ved Retsreformen ske Forandring f. Eks. med Hensyn til Injuriesøgmaal, politiske Sager osv., var det ikke Meningen. Det er netop ogsaa min Overbevisning, at det ikke er Meningen med denne Retsreform, som Justitsministeren vil forelægge, at gøre nogen Forandring i den Retspleje, som i Djæblicket føres mod Oppositionspressen her i Landet. Nej, det er ikke Meningen. Oppositionens Presse vil under Justitsministerens Retsreform blive stillet som nu. Ministeren vil forbeholde sig alle de Majestætsfor nærmelser, alle de politiske Injuriesager, som han tidligere har overskyldt Landet med, og han vil sørge for at skaffe os Dommere, som i den Henseende ville gøre deres Skyldighed. Det er min Mening, og, som jeg nu hørte, ogsaa den højtærede Justitsministers Mening, hvad jeg forøvrigt slet ikke tvivlede om.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg troede ganske vist, at det ærede Medlem var opmærksom paa, at de Lovforslag, der her var Tale om, ere Lovforslag om Retsplejen og ikke om Forandringer i Straffeloven og heller ikke om Forandring i Lovgivningens Regler om Skadeserstatning. At disse Lovforslag derfor ikke tilfattede at berøve den private Mand, som injurieres, sin Ret til at forfølge en Vresformærmelse, og at Vresformærmelsen, saa længe som Straffeloven ikke forandres, maa blive straffet som hidtil, havde jeg troet var indlysende for en saa sagkundig Mand, som den sidste ærede Tale. Derimod havde jeg troet, at en Dægmand, som jeg vel kan have Lov til at kalde det ærede Medlem for Københavns 9de Pres (Hørdum) i

denne Sag, med Hensyn dertil kunde have urigtige Begreber, og dem søgte jeg at be-
 rigtige.

Frier: Jeg kan ikke nægte, jeg er bleven slaaet af det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkrets' (Hørups) Foredrag. Det er altid vækkende og æggende at høre saa vittig og formfuldendt en Række Variationer over et Tema, som er saa gammelt og vel kendt, at det forekommer en vanskeligt at drage nogen ny Side frem deraf. Thi det, der som den røde Traad gik igennem det ærede Medlems Tale om Retsreformen, og hvad dermed staar i Forbindelse, var i Virkeligheden den gode gamle Sandhed, som ogsaa jeg er en ubetinget Tilhænger af, at „Menneskene ere ikke saa gode, som de burde være“. Det er derfor ligegyldigt, hvad man gør, denne moralske Dom over Menneskene er det afgørende og usforanderlige, og det er i og for sig ikke magtpaaliggende, om man forandrer de Forhold, hvorunder de leve, eller ikke. Saa enig jeg nu er med det ærede Medlem i det almindelige Udgangspunkt, saa uenig er jeg dog med ham i, at de Institutioner, hvorunder man lever, ikke skulde kunne have større eller mindre Skyld i, at man ikke er saa god, som man burde være. Jeg tror ikke, at man, fordi man under en Retsordning kunde ønske en Dommers rent personlige Optraeden anderledes, derfor behøver at finde enhver Bestræbelse overflødig, der gaar ud paa at forandre selve Institutionen, i hvilken Dommeren jo dog har faaet sit Præg og lidt efter lidt, fra først af maaste i Strid med sin Natur, er ført ind paa de Opfattelser og Fremgangsmaader, som nu ere bleven ham til Vane. Jeg tror ikke, et Menneske staar saa uafhængigt af det Liv, han lever i, som det ærede Medlems Tale giver Anledning til at tro, jeg anser det for at have stor Betydning, at man, naar Tiden er dertil, og naar der er Mulighed for Ændringer i saa Henseende, saa ogsaa tager fat paa en Reform af de Institutioner, som ikke længer holde Maal med den Udvikling, Samfundslivet i øvrigt er naaet til. Det er derfor, jeg giver det Forslag min Tilslutning, som nu foreligger. Det forekommer mig, at er der blot den fjerneste Mulighed for, at vi gennem en Retsreform kan naa en mere sikker Retstilstand her i Landet end vi og med os en stor Del af Befolkningen mener, at den nuværende er, saa have vi som Befolkningens Talsmand ikke Ret til at lade denne Mulighed slippe os af Hænderne. For mig er dette det afgørende. Det er for